

Zvolili jsme speciální školství

Alena Hrubá

Pro našeho syna Jonáše jsme zvolili vzdělávání ve speciálním školství jako nejvhodnější a nejpřiměřenější variantu z možných alternativ.

Jonáš je dítě s kombinovaným postižením (sluch, zrak, trizomie 21), který do cca tří let prodělal několik závažných, na sebe navazujících operací, kdy hlavním cílem bylo úspěšné zotavení. Naštěstí se to podařilo. Okolo tří let začal Jonáš také chodit.

Úplně první zkušenost s jakoukoliv vzdělávací institucí byla nicméně integrace v jeslích pro zaměstnance FTN (Fakultní Thomayerovy nemocnice), kde pracuji. Jonáš od svých cca tři a půl roku zde býval dva dny v týdnu. Malý kolektiv dětí, krásné prostředí lesoparku, individuální přístup... Jsme přesvědčeni, že to byl skvělý začátek pro další socializaci a vzdělávání.

Následně jsme zvolili Mateřskou školu speciální Štíbrova v Praze 8, která má velmi dobrou pověst, co se péče o děti se speciálními potřebami týče, a o děti s Downovým syndromem zvlášť. Měli jsme štěstí, že byl Jonáš přijat, což stejně hodnotíme i s odstupem let. Prožil zde tři roky, bohaté programem prošívaným novými zkušenostmi a zážitky. Získal zde spoustu nových dovedností. Se školkou zvládl Jonáš i své první samostatné pobyty – v přírodě, v zimě na horách... Prostředí této školky vzácně snoubí profesionalitu s laskavým lidským přístupem k našim dětem.

Základní školu jsme hledali a vybírali nejen podle doporučení a dobrých referencí, ale i s ohledem na vzdálenost a dostupnost z domova tak, aby budoucí devítileté (možná až desetileté) dojíždění bylo pro nás všechny snesitelné. Tento předpoklad splňovala Základní škola speciální Rooseveltova v Praze 6. Jedná

se o malou školu v prostředí starého Bubenče, ve vile s prostornou zahradou, a dnes už i s příjemnou venkovní třídou. I v tomto případě jsme měli štěstí, Jonáš byl přijat a nastoupil svou školní docházku. První rok nám všem chvíli trvalo, než jsme se navzájem „vyladili“, vstřebali nové požadavky a nové přístupy. Z obou stran ale byla dobrá vůle „se domluvit“, a troufám si

říct, že naše vztahy se školou jsou v současné době více než dobré. Letos je Jonáš v 5. třídě, kde je celkem šest dětí (většina dětí v této třídě je s DS) a dvě paní učitelky. Děti pracují podle vzdělávacího programu „Učíme se pro život“.

Jonáš není právě „studijní typ“ – jeho schopnost soustředění je značně omezená a motivace nepříliš silná. Samozřejmě je rád chválen a oceňován, což ho do určité míry dokáže povzbudit k dalšímu snažení.

Po prázdninách se Jonáš do školy těšil a stále se těší (většinou na konkrétní osoby) a svým pomalejším tempem se nadále rozvíjí. Jako rodič bych si přála, aby se v něm někdy probudil vlastní „hnací motorek“, vlastní touha po poznání, a aby mohl zažívat radost s tím spojenou.